

De Ster

Gedenkmonument in Friesland

(Zie blz. 49)

1 Februari 1939

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

44e Jaargang — No. 3

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 · Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

FRANKLIN J. MURDOCK
Redacteur

HARRY KRANENDONK
Assistent

JOHANNA A. RIET
Assistente

INHOUD

DE BETEKENIS VAN HET LEVEN	door Pres. Gustive O. Larsen	39
DE GODHEID	door Joseph F. Merrill	41
MOZES, DE EENZAME SCHAAPHERDER . .	door Ezra G. Dalby	43
VAN DE REDACTIE:		
VERBORGEN SCHATTEN . . .	door Eva Willes Wangsgard	44
PHEBE.	door Linnie Fisher Bobinson	45
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING		50
BIJ DE VOORPAGINA		49

Onze aanbieding

Bij ieder jaarabonnement op „DE STER“ wordt de abonné een gratis keuze gelaten tusschen de volgende boeken.

Artikelen des geloofs ⊙ Priesterschapstudies ⊙ Een Stem tot Waarschuwing ⊙ Redelijke Theologie ⊙ Oorsprong van de Gereorganiseerde Kerk ⊙ Herstelling van het Evangelie ⊙ Gemeente Toezicht.

Deze aanbieding duurt tot 15 Februari

„DE STER“

VAN 1938

is weder voltallig.

Laat deze INBINDEN in linnen band.

Een sieraad voor uw boekenkast.

N.V. Drukkerij »Laboremus«

Langebrug 107, Leiden

Telefoon 950 — Giro 79376

DE BETEKENIS VAN HET LEVEN

door President GUSTIVE O. LARSEN

van de Zweedsche zending

EEN PSALM van David, voor den opperzangmeester, op de Githith.
O Heere, onze Heere! hoe heerlijk is Uw Naam op de gansche aarde! Gij, Die Uwe majesteit gesteld hebt boven de hemelen.

Uit den mond der kinderkens en der zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest, om Uwer tegenpartijen wil, om den vijand en wraakgierige te doen ophouden.

Als ik Uwen hemel aanzie, het werk Uwer vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt;

Wat is de mensch, dat Gij zijner gedenkt? en de zoon des menschen, dat Gij hem bezoekt?

En hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen, en hebt hem met eere en heerlijkheid gekroond?

„Wat is de mensch, dat Gij zijner gedenkt?” De vraag van des menschen plaats in het heelal wordt werkelijk van belang, wanneer men bedenkt, dat zooals de mensch denkt, hij ook zal worden. Des menschen inzicht in het leven bepaalt grootendeels den weg, dien hij zal afleggen.

Een klein voorval toont den invloed aan van iemands standpunt, hoe het leven blij en vruchtbaar of ongelukkig en onvruchtbaar te doen zijn.

Een reiziger passeerde op zekeren dag drie mannen, die aan den bouw van eenzelfde pand bezig waren. Na hen een poosje te hebben gadeslagen, ging hij naar den eersten arbeider toe en vroeg: „Wat doet u?”

„Ik leg van 's morgens tot 's avonds steenen op elkaar” was het antwoord.

„Vindt u het prettig?”

„Men kan geen vreugde van

zijn werk verwachten, maar men moet in het onderhoud voorzien.”

De bezoeker ging naar den tweeden arbeider, die wat meer belang in zijn werk scheen te stellen.

„Wat doet u?”, vroeg hij.

„Ik bouw een muur en het moet een sterke en rechte zijn”.

Toen stelde hij den derden arbeider dezelfde vraag: „Wat doet u?”

Het gelaat van den arbeider klaarde op, toen hij antwoordde: „Ik help aan het bouwen van een tempel, waarin wij God kunnen aanbidden. Hierin zullen mijn familie en mijn nakomelingen vele geslachten achtereen te zamen komen!”

Zoo is het met het levensgebouw. Het leven is geheel verschillend, wanneer men er een doel in ziet of wanneer men het als zonder betekenis en zonder doel beschouwt. Het Evangelie van Jezus Christus biedt eindeloozen vooruitgang voor God's kinderen op aarde en het belangrijkste feit is, dat wij waarlijk Zijn kinderen zijn. Wanneer geschiedschrijvers de groote mannen der wereld noemen, plaatsen ze bijna zonder uitzondering Jezus van Nazareth voorop. Op welken grond wordt een man als groot beoordeeld? H. G. Well, de Engelsche geschiedschrijver, zegt het aldus: „Wat gaf de mensch aan de wereld, hetwelk met den tijd kon medegroeien, ten einde den grootsten invloed ten goede op 's menschen vooruitgang uit te oefenen

nen”. Toen Jezus van Nazareth leerde, dat God onze Vader in den hemel was, en dat wij Zijn kinderen waren, kende Hij de menschelijke persoonlijkheid een tot op dien tijd ongekende waarde toe. Dit eene begrip heeft grooteren invloed op des menschen vooruitgang gehad dan iets anders.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen leert juist dat. Het leven heeft beteekenis — de menschelijke handelingen hebben eeuwige gevolgen. Elke menschelijke persoonlijkheid is een kind van God, en is naar de aarde gekomen met een bepaald doel. Dat doel is om onderworpen te zijn aan lichamelijke ondervinding, en aldus een stap voorwaarts te gaan op den weg van eeuwigen vooruitgang. De *Paarl van Grootte Waarde*, een modern geschrift, door den Mormoonschen profeet Joseph Smith ontdekt, werpt licht op het onderwerp :

De Heere nu had aan mij, Abraham, getoond de intelligenties, die georganiseerd waren eer de wereld was; en onder al dezen waren er vele van de edelen en grooten;

En God zag deze zielen, dat zij goed waren, en Hij stond in hun midden, en Hij zeide: Deze zal Ik tot Mijne regeerders maken; want Hij stond onder diegenen die geesten waren, en Hij zag dat zij goed waren; en Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt een hunner; gij waart gekozen voor gij geboren waart.

En er stond een in hun midden, die aan God gelijk was, en Hij zeide tot diegenen, die met Hem waren: Wij zullen nederdalen, want er is aldaar ruimte, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen eene aarde maken, waarop dezen kunnen wonen;

En wij zullen hen hier mede beproeven, om te zien of zij alle dingen willen doen, hoedanig ook de Heere hun God aan hen zal gebieden.

Tijdens des menschen voorsterfelijk bestaan maakte hij vooruitgang in overeenstemming met God's wetten, doch zijn ontwikkeling als een onbelichaamde geest was met betrekking tot zijn vooruitgang beperkt; het werd voor hem noodzakelijk, een sterfelijk lichaam op te nemen en de wetten van lichamelijke ontwikkeling te leeren. Het *Boek van Mormon* en de *Leer en Verbonden*, eveneens twee moderne geschriften, bieden eveneens leerzame stof betreffende het doel van des menschen bestaan. Het *Boek van Mormon* zegt: „Adam viel, opdat de menschen mochten zijn en de menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben”.

De grootste vreugde, welke de mensch kan kennen, is het ervaren van groei en ontwikkeling en wij lezen in de *Leer en Verbonden* :

En indien een persoon meer kennis en intelligentie dan een ander door zijn ijver en gehoorzaamheid in dit leven verkrijgt, zal hij zoo veel meer vooruit zijn in de toekomende wereld.

Er is eene wet, onherroepelijk vóór de grondlegging der wereld in den hemel besloten, waarop alle zegeningen bevestigd worden;

En wanneer wij eenigen zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop de zegen bevestigd wordt.

Tenslotte moge worden gezegd, dat het leven aan belangrijkheid wint en doeltreffend wordt naar de mate van de beteekenis en het doel, die daaraan worden gehecht. Het Evangelie van Jezus Christus verklaart dat doel. De mensch maakte vooruitgang in een geestelijk voorbestaan, en zijn komen in dit sterfelijk leven was

(Zie vervolg blz. 49).

DE GODHEID

door Joseph F. Merrill

van den Raad der Twaalven.

„Wij gelooven in God, den Eeuwigen Vader en in Jezus Christus Zijnen Zoon en in den Heiligen Geest.”

Bijna alle christelijke secten zouden eveneens deze bewering aanvaarden. Doch wellicht zal geen andere christelijke secte onze leer van de Godheid aanvaarden.

Het is (met betrekking tot den aard en persoonlijkheid van de drie leden der Godheid, dat ons geloof zich onderscheidt en kenmerkt.

Wij leeren, dat beiden, de Vader en de Zoon verheerlijkte, tastbare Wezens zijn, naar Wier beeld de mensch geschapen werd en dat de Heilige Geest een Persoonlijkheid van geest is — geen lichaam van vleesch en beenderen heeft, doch een vorm, zooals Nephi zag, gelijk aan die van den mensch (I Nephi 11 : 11).

De Vader, Zoon en Heilige

Geest zijn dus drie afzonderlijke, persoonlijke Wezens, vereenigd in doel, macht, begrip enz. Door het daadwerkelijk Persoon zijn, waardoor beperkt aan ruimte, kan geen lid der Godheid tezelfdertijd overal tegenwoordig zijn. Zulk een leer is in scherpe tegenstelling met hetgeen in de wereld te vinden was ten tijde van Joseph Smith, toen men aannam, dat God een geest was, over het geheele heeal verspreid, nergens tegenwoordig, overal tegenwoordig, niets in het bijzonder en over het algemeen alles. Zulk een onbegrijpelijk gezichtspunt ten opzichte van den aard van God was wellicht ten tijde van den profeet niet algemeen, doch door vele belijdende christenen aanvaard. Ten tijde van den profeet Joseph Smith was het evenals heden het geval, dat de meeste christenen geen juist denkbeeld hadden, wat de Persoon God eigenlijk was. Vandaar de noodzakelijkheid van een nieuw visioen, zoodat het Herstelde Evangelie gegrondvest kon zijn op een juist begrip van den persoon der leden van de Godheid. De visioenen en boodschappen, welke Joseph Smith en enkele zijner medewerkers ontvingen, voorzagen in deze noodzakelijke behoefte. De aldus verkregen kennis was voor de wereld nieuw, doch het was een oude waarheid, den profeten en heiligen in vroeger dagen bekend. een waarheid, welke vele schriftuurplaatsen zullen bevestigen.

Welk een voldoening te weten,

dat onze Vader in den hemel werkelijk een Persoon is, in vorm gelijk als wij, Die in volmaaktheid de eigenschappen bezit, welke wij als Zijn kinderen bezitten. Wanneer wij Hem aanroepen, zooals wij dat doen in gebed, zijn wij er zeker van, dat Hij ons kan hooren en verhooren, indien dit voor ons bestwil is. Om voor het onverklaarbare „niets” van sommige predikanten een waarlijk persoonlijk, liefhebbend God in de plaats te kunnen stellen, vriendelijk, medelijdend en rechtvaardig, beteekent het opbouwen van geloof op een zekeren grondslag.

Wij gelooven zoowel in Jezus Christus den Zoon, als in God den Vader. Dit zijn twee afzonderlijke Wezens, niet twee verschillende manifestaties van dezelfde macht — een dwaalleer, welke sommige predikanten hebben onderwezen. In zijn eerste visioen zag Joseph Smith twee verheerlijkte Wezens en hij hoorde een elk spreken. De Een, Die den Ander voorstelde, zeide: „Dit is Mijn geliefde Zoon, hoor Hem.” En toen sprak de Zoon. Joseph wist toen, zooals Johannes de Dooper het wist, dat de Vader en de Zoon afzonderlijke levende wezens waren. Toen Jezus uit de wateren van Johannes’ doop voortkwam, werd de stem van den Vader gehoord, zeggende: „Dit is Mijn Geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb” (Matth. 3 : 17). Dat Jezus een opgestaan persoon is, is in de christelijke theologie een fundamenteel feit. Dit feit wordt door duidelijke bewijzen ondersteund, waarvan vele van wereldlijken aard. Sir Ambrose Flemming, een van ’s werelds bekendste wetenschap-

pelijken van eenige jaren geleden, zeide in een toespraak voor de Philosophische Vereeniging van Groot Brittannië (hij is president dier Vereeniging): „Zij, die een zorgvuldige studie van de bewijzen hebben gemaakt, zijn het er over eens, dat de lichamelijke opstanding van Christus een der absoluut bewezen feiten in de menschelijke geschiedenis is.” Dit is positieve taal en voor den oprechten geloover zeer verheugend.

In het 15e hoofdstuk van I Korinthe somt de apostel Paulus enkele der bewijzen op. Als redelijke wezens moeten wij tot de conclusie komen, dat de opstanding een bevestigd feit is. En dit feit is een machtige oproep tot allen. Het bewijst, dat Jezus de macht bezat om alle Bijbelsche wonderen te doen, welke Hem werden toegeschreven. Het bewijst, dat Hij de macht bezat, anderen te doen verrijzen. Het getuigt van de waarachtigheid van Zijn leerstellingen. En natuurlijk bevestigt het positief, dat Christus heden leeft.

Het derde lid van de Godheid — de Heilige Drieëenheid — is de Heilige Geest. Hij heeft geen lichaam van vleesch en beenderen zooals de Vader en de Zoon, doch is een Persoonlijkheid van geest. Veel van de verwarring, welke in het menschelijk brein bestaat aangaande den aard van den Heiligen Geest, ontstaat door het feit, dat men Zijn persoon en machten niet afzonderlijk weet te houden. Het is duidelijk, dat uitdrukkingen als vervuld zijn van den Heiligen Geest en het vallen er van op personen, betrekking hebben op de machten (Zie vervolg blz. 51).

MOZES, DE EENZAME SCHAAPHERDER

door Ezra G. Dalby

„Door het geloof heeft hij Egypte verlaten, niet vreezende den toorn des Konings; want hij hield zich vast, als ziende den Onzienlijke”.

EN JOZEF stierf en al zijne „broeders en al dat geslacht.” Deze woorden vormen het einde van het patriarchale tijdperk. Wij gaan nu van de geschiedenis over personen over naar die over families, naar de geschiedenis van een volk of natie. De tijd, welke verstreek tusschen den dood van Jozef en den terugkeer van Israël naar het beloofde land, wordt op ongeveer 400 jaar geschat, ofschoon sommige geleerden van meening zijn, dat in dit tijdsverloop eveneens lag opgesloten het verblijf van de patriarchen in Kanaän. Alles wat wij weten is, dat gedurende dien geheelen tijd niet een enkele leider in Israël opstond met voldoende belang-

rijkheid om zijn naam in de geschiedenis vermeld te zien. De eenige mededeeling, welke wij hebben is, dat „de kinderen Israëls vruchtbaar werden, en wiesen overvloedig, en zij vermeerderden en werden gansch zeer machtig, zoodat het land met hen vervuld werd.” En de Farao vreesde dezen snellen vooruitgang.

In den loop der tijden verrees een nieuwe dynastie in Egypte, welke de kinderen Israëls begon te onderdrukken. Farao vreesde, dat zij in tijd van oorlog zich bij den vijand zouden aansluiten. Niet alleen legde hij hun zware lasten op, doch de koning beval, dat hun jongetjes om het leven zouden worden gebracht.

Niet lang daarna werd Mozes geboren. Wij kennen allen de geschiedenis; hoe hij werd gered en door de dochter van Farao aangenomen en zoo een lid van het koninklijk gezin werd en in al de geleerdheid der Egyptenaren werd onderwezen. Doch hij verloor nimmer zijn medeleven met zijn eigen volk; en toen hij volwassen was geworden, moest hij uit Egypte vluchten, omdat hij een Egyptenaar had gedood, die een Hebreuwschen man had geslagen. Hij stak de Arabische woestijn over en vond een toevluchtsoord in het verre Midian, waar hij huwde met een dochter van Jethro, priester van dat land. Hier werd hij schaapherder, zorgde

Mozes de groote Leider

(Zie vervolg blz. 47).

1 FEBRUARI 1939

VAN DE REDACTIE

VERBORGEN SCHATTEN.

INZOOVEEL GIJ dit aan den minste van deze, Mijne broederen hebt gedaan, zoo hebt gij dit aan Mij gedaan”, zeide Jezus zeer lang geleden. Wij lezen het, maar *handelen* niet immer. Hoe vaak veronachtzamen wij de gelegenheid, die ons wordt gegeven! Wij verwachten te vaak, evenals de oude Grieken, dat een schoon lichaam een schoone ziel zal bedekken.

Eens, in de bijna vergeten dagen, toen het gaan naar een kermis een groote gebeurtenis was, huurde mijn groote broer een koets van den stal en ging meer dan 20 K.M. verderop om de kermis te bezoeken. Toen hij terugkwam, bracht hij een schoone klimop voor moeder mee, die een liefhebster van planten was.

Op zekeren dag zag moeder, dat een kleine plant, zoo teer en verslapt, haar best deed, onder het klimop door te komen. Zij zette ze zorgvuldig alleen in een pot. Mijn broer plaagde haar danig, omdat ze meer zorg besteedde aan de vondelinge, dan aan de schoonheid, die hij voor haar had meegebracht. Mijn moeder glimlachte en zeide: „Ik ben steeds getroffen door de mogelijkheden in schijnbaar onbeteekenende dingen; ik zal er voor zorgen en zien wat het wordt”.

Toen de tijd verstreek, werd het kleine ding een plant van buitengewone schoonheid. Of-

schoon ik zeer veel tijd heb besteed aan den groei van planten in mijn tuin, heb ik toch nimmer zoo'n schoone plant meer gezien. Het was een soort cactus, welke een enorme hoeveelheid paarse bloesems voortbracht, waaruit zooveel honing droop, dat we er papier onder moesten leggen, ten einde de meubels te sparen. Eens droeg ze zeventien schitterende bloesems en het was een schoonheid, welke ieders aandacht trok.

Hoe vaak is dit onder onze medemenschen waar! Hoeveel oogenschijnlijk gewone menschen hebben verborgen mogelijkheden, indien hun maar meer aanmoediging zou worden gegeven! Hoevelen der kleinen, die aan onze zorgen zijn toevertrouwd, kunnen morgen onder de grooten worden gerekend? Hoevele Edisons duwen wij in ons ongeduld opzij, omdat wij hen niet begripen? Hoevele groote zielen onder onze nederige naasten ontmoedigen wij, omdat hun groote waarde niet opvalt? Hoevelen onzer hebben oogen en zien niet! Van onder de „minsten van deze” kwam Christus zelf, Socrates en ontelbare anderen.

Laat ons zachtmoedig, bedachtzaam, geduldig zorgen voor de kleinen en nederigen onder ons. Onze grootste zielen kunnen het eenvoudigst zijn.

Eva Willes Wangsgard

PHEBE

door Linnie Fisher Bobinson

HET WAS voorjaar in Bethanië; kleine Phebe zat in de middagzon op haar vaders huis. Van alles hield zij het meeste van de zon, vond het heerlijk, die om haar heen te gevoelen. Het was haast net, of je kon zien, want Phebe was blind.

Dit uur zat haar broer naast haar en sprak over alles; hij merkte haar fijne en mooie geelaatstrekken op, haar lieflijke vorm en trachtte haar opnieuw te laten zien, wat zijn oogen waarnamen.

„Doch een beetje naar het zuiden”, zeide hij, „is Bethlehem, en op de heuvelen de herders en hun kudden. Het is daar 's avonds zoo mooi”.

Hij liet zijn oogen naar het noorden dwalen, vele menschen gingen naar of kwamen van Jeruzalem, een eind verderop. De weg leidde naar muren, wit in den zonnenschijn.

Met zachte stem vertelde hij haar van een man, Jezus genaamd, Dien hij aan den oever van de zee van Galilea had gezien en gehoord. „En vele zielen gelooven en hooren, die nimmer zagen of hoorden”, voegde hij er aan toe, „en velen kunnen zien en velen loopen, die lam waren. Maar velen haten Hem en trachten Hem te dooden”.

Phebe hief haar oogen vragend op, trachtend te begrijpen. Haar oogen waren bruin met kleinen gouden stippen er in, juist als de kleuren in het diepbruine haar.

„Zijn haar is net als dat van jou, Phebe”, zeide hij, „Zijn

oogen ook; Hij schijnt zoo ver te zien, zoo heel ver...” zijn stem stierf weg en hij zat in gedachten.

Tien lange jaren had hij zijn zusje aan de hand over de rotsige heuvelen van Bethanië geleid; en tien lange jaren hadden bureu en vrienden hen om deze ziekte gemedened. Phebe wist het niet; ze hadden het haar niet gezegd; ze was pas vier, toen zij een klein blind lam had gevonden en toen ze vervloekt? neen, niet vervloekt werd.

Hij had altijd geweten, dat het niet waar was. Hij hield zelf van de heuvelen en de schoonheid van Jeruzalem zoo hoog op de heuvelen. En wat had deze man Jezus gezegd, toen hij den blinden bedelaar aan den weg genas: „deze man heeft niet gezondigd, noch zijn ouders; doch de werken Gods zullen in hem openbaar worden”. Toch staken de menschen vlak voor hun huisje over en velen fluisterden over de verborgen zonden van zijn ouders.

„En komt Hij nu naar Bethanië?” vroeg Phebe, terwijl haar gelaat verhelderde.

„Hij komt vandaag naar het huis van Maria en Martha; Hij is op weg naar Jeruzalem en men fluistert, dat Hij tot Koning gekroond zal worden”.

De laatste stralen der zon zonken in het westen, en maakten de wereld als goud; in het licht er van leunde Phebe voorover naar den weg, waarlangs een groot gezelschap nader kwam; Phebe luisterde naar het geluid

der voetstappen en het geroezemoes van stemmen.

„Jezus leidt het gezelschap”, fluisterde haar broer. „Ik wilde dat je Hem zien kon, Phebe, maar ik zal je naar Hem toebrengen, voor den avond valt”.

„Maar ik . . . ik kan al zien”, hijgde het meisje verwonderd, „en oh, nog duidelijker zie ik de liefde, die Hij voor de menschen heeft. Ik zweer, anderen lief te hebben en voor hen te doen, wat Hij voor mij gedaan heeft”.

Temidden van het tumult en rumoer gaf Jezus, die bemerkte, dat er kracht van Hem was uitgegaan, het meisje het gezicht terug en liep verder.

Een vermoeide kleine vrouw met golvend bruin haar, dat reeds begon te grijzen langs de slapen, zat voor een groep heiligen in het huis van A'quila en Prisca in het verre Rome. A'quila was met het avondwerk klaar; hij eindigde zijn gesprek. „En nu”, zeide hij, terwijl hij uit een brief voorlas, „zegt Paulus: ik beveel u Phebe aan, onze zuster, die een dienstmaagd der kerk is, welke te Cenchrea is; dat gij haar ontvangt in den Heere, zooals heiligen betaamt en dat gij haar steunt in welke zaak zij ook van u verlangt, want zij is voor velen en eveneens voor mij een hulpe geweest”. A'quila keek op. „Zooals gij alreeds weet, heeft Phebe gevolgd, waar er heiligen georganiseerd waren, ten einde hen te helpen, die de liefde van Jezus in hun hart hebben, om voor de zieken en behoeftigen te zorgen. Wij zijn met haar tegenwoordigheid vereerd: Zuster Phebe is vermoeid van haar lange reis, maar wil u groeten”.

Naast A'quila stond de kleine vermoeide gestalte op; zij vroeg zich af, wat ze dezen avond zou zeggen. En toen wederom zooals vele jaren geleden, zag zij de gestalte van Jezus den moeilijken

Jezus — de Grootte Geneesheer

weg van Bethanië opkomen, Zijn gelaat naar de grootte stad Davids gewend, starend in de verte, hoog boven de muren van Jeruzalem; de oogen van haar verstand werden geopend en zij zag weer Zijn grootte liefde voor alle menschen; het was dit, te zamen met het getuigenis van haar zegen, hetwelk haar immer was bijgebleven.

Zij, die daar vergaderd waren, zagen het bleeke gelaat met een blos bedekt, de schouders recht, haar oogen werden droomerig en zacht. Met heldere, doch bevende stem groette zij hen en zeide: „Ik had het bijna vergeten, het is bijna de dag van des Heeren geboorte, van Hem, Die Zijn leven

(Zie vervolg blz. 51).

Mozes, de eenzame Schaapherder

(Vervolg van blz. 43)

voor de kudden van zijn schoonvader en oefende dat werk veertig jaar lang uit.

Wij lezen in Hebreëen: „Door het geloof heeft Mozes geweigerd, een zoon van Farao's dochter genoemd te worden; verkiezende liever met het volk van God kwalijk gehandeld te worden dan voor eenen tijd de genieting der zonde te hebben.”

In deze woorden prijst de schrijver van dat boek het geloof en de getrouwheid aan zijn volk van den grooten wetgever van Israëel. Doch langen tijd blijkt uit niets, dat hij werkelijk afstand zou doen van den Egyptischen troon. Hij had medelijden met zijn volk in hun verdrukkingen, doch deed niets om het te verlossen. Het scheen, alsof hij tijd verspilde. Volgens het moderne standpunt had hij oogenblikkelijk aan het werk moeten gaan. Doch wij begrijpen God's wijze van handelen niet. Mozes was niet bereid. Hij had deze lange jaren te Midian noodig, om zich voor zijn groote werk voor te bereiden.

In dezen tijd hebben wij veel te veel haast. Wij waardeeren de waarde van tijd en overdenking niet als factoren in onze geestelijke en verstandelijke ontwikkeling. Wij hebben geen tijd om te wachten en te denken. „Doe het nu” is ons motto. Doch Jezus vermaande Zijn discipelen om „te waken en te wachten”. Men zal zich herinneren, dat Hij dertig jaren stil doorbracht. Thans zou men deze jaren verspild vinden, doch tijdens die jaren dacht Hij na over de

schriften en zocht naar hun verborgen beteekenis: Hij vergaderde kostbare waarheden voor Zijn schitterende bediening van slechts drie jaren. De bronnen, waaruit Hij het stof voor Zijn ongeëvenaarde gelijkenissen en duidelijke voorbeelden putte, kwamen door Zijn ondervindingen en overpeinzingen tijdens die verborgen jaren. Zelfs, nadat Zijn actief werk begon, bracht Hij veel van Zijn tijd in overdenkingen en gebed door. In feite beslaat de algeheele opgeteekende activiteiten van Zijn leven slechts vijf- en dertig dagen. Hetzelfde was het geval met Paulus. Hij zag een licht en de gestalte van den verrezen Christus; hoorde Zijn stem en sprak met Hem. Natuurlijk wilde hij gaarne getuigen van wat hij gezien en gehoord had. Doch inplaats daarvan werd hij drie jaar naar Arabië gezonden om over de beteekenis van zijn visioen te denken. Hierna ging hij naar zijn woonplaats Tarsen, waar hij nog negen jaar afgezonderd woonde, alvorens hij bereid was, zijn groote zending aan te vangen.

Zoo was het ook met Mozes. Al die jaren als herder op de vlakten en in de woestijn van Midian waren noodig om zijn godsdienstige inzichten te verruimen. Hij moest worden veranderd van een louter begiftigde door den koning tot een groot geestelijk leider, onafhankelijk, zonder vrees, en tot in de hoogste mate bekwaam. In het eerst scheen het een droevige nederlaag van de koninklijke plaatsen tot

de zwarte herderstent; van de schaduwrijke boomgaarden, ruischende fonteinen en rijke voedsel van koningen tot de naakte vlakten, met niets tot voedsel dan gedroogde dadels en het zwarte brood van de woestijn. Doch dat was wat Mozes noodig had om hem van zijn oude leven en godsdienst af te wenden en in zijn hart een nieuw geloof en een nieuw ideaal en doelwit te planten. In Egypte was hij opgeleid tot soldaat, een leider in oorlog, een held op het slagveld. In de woestijn liep hij met vermoeide schapen en leerde geduld en bedachtzaamheid en medelijden. Dag na dag leidde hij zijn kudde op de vruchtbaarste plaatsen, zocht naar schaduw voor hen, beschermde hen voor wilde dieren, en zorgde voor het hulpeloze lam juist zoo teer als de „Goede Herder” vijftienhonderd jaar later deed. En al dien tijd had hij gemeenschap met God en leerde de geheimen des hemels.

De jaren kwamen en gingen en Mozes was nog steeds in de woestijn. Hij leefde met het volk mede en verlangde naar den tijd, dat zij zouden worden bevrijd; doch hij bleef bij zijn schapen. Dikwijls riep hij in gedachten, hoe God hun eens het land Kanaän zou geven als eeuwig erfdeel. Hij had geloof in deze belofte en vroeg zich af, hoe God dit ten uitvoer zou brengen.

Ten laatste verstreken de uren. Israëel zou worden bevrijd en teruggeleid naar het land hunner vaders. Mozes is met zijn kudde in de woestijn nabij Horeb, toen er een vlam uit het midden van een boschje kwam, doch het

boschje verteerde niet. Hij stond van terzijde het wonder aan te zien. Toen: „riep God tot hem uit het midden van den braambosch en zeide: Mozes, Mozes”. Hij gaf antwoord en de stem ging voort: „Nader hier niet toe, trek uwe schoenen uit van uwe voeten; want de plaats, waarop gij staat, is heilig land”.

Toen werd hem gezegd, dat God de verdrukking van Zijn volk in Egypte had gezien en hun geschrei onder hun tuchtmeesters had gehoord. Nu kwam Hij hen uit hun ballingschap verlossen en zou hen leiden naar het goede land, hetwelk Hij aan Abraham en zijn zaad had beloofd. Hij besloot met te zeggen: „Zoo kom nu en Ik zal u tot Farao zenden, opdat gij Mijn volk, de kinderen Israëls, uit Egypte voert”.

God had Mozes noodig om Hem te helpen. Hij heeft immer een man noodig die voor Hem een belangrijk werk ten uitvoer brengt. En deze man was gereed, doch hij wist het niet. In feite, hij protesteerde, maakte verontschuldigingen en trachtte op alle mogelijke manieren de verantwoordelijkheid van zich af te schuiven. Eerst zeide hij: „Wie ben ik, dat ik tot Farao zou gaan en dat ik de kinderen Israëls uit Egypte zou voeren?” Hij voelde zich onbekwaam voor zijn taak. En waarom koos God hem, Mozes? Omdat hij waarlijk bereid was. God roept nooit een man, die niet diep over de problemen, aan het door hem te verrichten werk verbonden, heeft nagedacht. Hij zag de noodzakelijkheid er van, doch aarzelde de verantwoording te aanvaarden. Mozes was bescheiden, en zelfs nadat de Heere hem

verzekerde van Zijn hulp, bleef hij weigeren. Het is van belang te zien, hoe de Heere op zijn bezwaren antwoordt, doch Hij overtuigde Hem niet, Mozes maakte een laatste excuus.

„Och Heere, ik ben geen man wel ter tale want ik ben zwaar van mond en zwaar van tong”. Hierop antwoordde de Heere :

„Wie heeft den mensch den mond gemaakt? of Wie heeft den stomme of doove of ziende of blinde gemaakt? Ben Ik het niet, de Heere? En nu ga henen en Ik zal met uwen mond zijn en zal u leeren, wat gij spreken zult.”

Welk een belofte! Hoe kon hij zulk een oproep wederstaan? Een mensch kan te zelfbewust

en terughoudend zijn. Mozes diende te hebben geweten, dat indien de Heere met hem was, het niets ter zake deed, wien hij tegen had of wat zijn hinderpalen waren. Vanwege zijn onwil om de roeping te aanvaarden, verbeurde hij een gedeelte van den zegen, aan dien taak verbonden. De Heere riep zijn broeder Aäron om dien met hem te deelen. Omdat hij geen geloof had in de belofte van God, om zijn tong los te maken, werd Aäron gekozen om zijn mondstuk te zijn. Zoo vindt God immer een andere om ons werk te doen, indien wij te verlegen zijn om de verantwoordelijkheid te aanvaarden. Het is goed om te onthouden dat met God's hulp er niets is, dat wij niet kunnen doen.

* * *

De Beteekenis van het Leven

(Vervolg van blz. 40)

een stap verder tot zijn ontwikkeling. Vóór hem ligt de weg tot onbegrensden vooruitgang, in overeenstemming met de wetten van God. Een bekende uitspraak in de Mormoonsche litteratuur is „Zooals de mensch is, was God eenmaal en zooals God is, kan de

mensch worden”.

De leeringen van Jezus Christus leggen des menschen eeuwigen vooruitgang geen beperkingen op, doch door gehoorzaamheid aan juist heerschende wetten verkrijgt men ontwikkeling.

* * *

BIJ DE VOORPAGINA

Op dit nummer van De Ster staat het monument afgebeeld, hetwelk een ieder op duidelijke wijze aantoonst, dat de eerste doopplechtigheid in Nederland van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen op 1 October 1851 te Broek o/Akkerwoude (Fr.) plaatsvond.

Het monument is vervaardigd door broeder J. Bosklopper, en werd op 12 November 1936 onthuld. Het is het eerste gedenkteeken, door de Kerk in Nederland geplaatst.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ontslagen en benoemingen

Oud. Gordon B. Swapp, die sinds October 1936 als reizend zending in Nederland is werkzaam geweest, werd 1 Februari van zijn arbeid ontslagen, ten einde naar zijn tehuis in Enterprise, Utah, terug te keeren. Oud. Dean I. Nuttall, die sinds De-

ember 1936 als zending werkzaam was, zal dienzelfden dag naar zijn tehuis in Provo, Utah, terugkeeren.

Zuster Petronella C. Nijkiel, die de laatste negen maanden over het Jeugdwerk in de zending heeft gepresideerd, is eervol met een woord van dank voor bewezen diensten uit dit ambt ontslagen.

Haar opvolgster is Pernella Berghout.

Tijdens de Haagsche gemeentekonferentie op 22 Januari j.l. werd het Haagsche gemeentebestuur gereorganiseerd. Br. P. Dirkmaat, die over de gemeente presideerde, werd eervol ontslagen, en met hem eveneens zijn raadgever A. P. Claus en

de gemeentesecretaris G. Diender. Dit ontslag geschiedt met een woord van dank en waardeering voor hun arbeid in de gemeente.

Als opvolger van br. Dirkmaat is aangesteld Oud. John M. v. Limburg.

Aangekomen

Op 18 Januari j.l. kwam vanuit Londen, Engeland, aan zuster Emma Anna Oehke, ten einde in Nederland zendingsarbeid te verrichten.

Op 27 Januari kwamen de volgende zendelingen vanuit Amerika aan: Oud. Lawrence Blake, van Murray, Utah; Oud. Glenn Rogers Hawkes, van Preston, Idaho en Oud. Cloyd Eugene Myers en Donald George Taylor van Ogden, Utah.

Doopdiensten

Tijdens een op 18 December j.l. te Rotterdam gehouden doopdienst werden door Oud. W. J. Koldeewijn gedoopt Jan Kemming van Leiden en Elizabeth Frans van Dordrecht. Dienzelfden middag werden door Oud. J. J. v. d. Vaart gedoopt Willem Marinus Baak en Jacomijntje Vissergeb. Frost, van Overmaas.

Tijdens een op 14 Januari j.l. gehouden doopdienst te Amsterdam werden door Oud. Bert D. Isaac gedoopt Petrus Bruin en Arendje Cornelia Klijn van Den Helder; door Oud. J. H. De Long; Pieter Prins van Den Helder en Johan Hendrik van de Boogert van Haarlem.

Op 16 Januari d.a.v. werd te Den Helder door Oud. B. D. Isaac gedoopt Reinold Coert Kleijn.

Excommunicatie

Tijdens een op 16 Januari j.l. gehouden speciale vergadering te Leiden werden als lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen afgevoerd, uit oorzaak van het in tegenstrijd zijn met de wetten en voorschriften der Kerk: Hermanus van Zanten, Johanna Verschoor-geb. Koelewijn, Geertine van Leeuwen-geb. Bertram, Lijdia v. d. Reijden-geb. de Kler, Hermanus van Zanten, Elizabeth van Zanten en Hermanus van Zanten Jr.

Huwelijksfeesten

Op 21 Januari j.l. vierden Br. P. Dirkmaat en Zr. Catharina Dirkmaat-geb. Haselager der Haagsche gemeente hun 25-jarig huwelijksfeest.

Op 11 Februari a.s. zullen Br. Adriaan v. Buuren en Zr. Barbara van Buuren-geb. Terlouw hun 30-jarig huwelijksfeest herdenken.

Wij wenschen beiden paren van harte geluk met dezen mooien in het leven bereikten mijlpaal en mogen zij nog vele gelukkige jaren in gezondheid voor hun geliefden gespaard blijven.

Ingezegend

Op 25 December werd door Oud.

* * *

De Godheid

(Vervolg van blz. 42).

en invloeden, welke van God uitgaan en welke Hem kenmerken; want de Heilige Geest kan op deze wijze tegelijkertijd op vele personen inwerken, ofschoon zij ver van elkander verwijderd zijn, terwijl de daadwerkelijke persoon van den Heiligen Geest niet meer dan op één plaats tegelijk kan zijn. Toch lezen wij, dat de Vader en de Zoon door de macht van den Geest in Hun scheppingsdaden en in hun algemeene bemoeiingen met de

Paul B. Clayton te Alkmaar ingezegend Helena Cornelia Snel, dochttertje van Nicolaas Dirk en Cornelia Snel-geb. Rietkerk.

Op 6 Januarij.l. werd door Oud. B. D. Isaac ingezegend Johannes Marcus Prins, zoon van Pieter Prins en Jantje Prins-Dijkstra van Den Helder.

Amsterdamsche en Overmaassche districtskonferenties

In de data van beide conferenties is een wijziging gekomen. Het Overmaassche district zal op 18 en 19 Februari zijn conferentie houden en het Amsterdamsche op 25 en 26 Februari a.s.

menschelijke familie handelen. De Heilige Geest kan worden beschouwd als de minister van de Godheid, die de besluiten van den Goddelijken Raad ten uitvoer brengt.

De eenheid van de Godheid, de Heilige Drieëenheid, is een bijzonder kenmerk. Ofschoon de Vader, Zoon en Heilige Geest in persoon gescheiden zijn, handelen zij toch als één persoon in macht en werken.

* * *

Phebe

(Vervolg van blz. 46)

voor ons heeft afgelegd. Het is een groot voorrecht, voor de minsten der Zijnen te zorgen; wij kunnen niets beters doen, dan onze liefde voor Hem in gaven aan de behoeftigen uiten. Onze broeder Paulus brengt hulp en troost over aan de verdrukte heiligen in Jeruzalem van de heiligen van Macedonië en Achaïa. Hij zendt u zijn bijzondere groeten alsmede al

zijn medewerkers; en ik herhaal: weest gelukkig in de zegeningen van Christus Jezus. Indien gij goed doet en elkander liefhebt, zult gij bovenmate gezegend worden . . ."

En zoo werd in Rome, vele mijlen van Bethanië, een hulpvereeniging georganiseerd en velen langsden weg harer reizen brachten hulp en troost aan bedroefde harten.

NAAR NEW YORK

AFVAART VAN
HAMBURG - LE HAVRE - SOUTHAMPTON

De bekende Favorieten:

MANHATTAN

(A) 22 Februari—22 Maart

WASHINGTON

(A) 5 April—3 Mei

De Populaire „Presidenten“:

HARDING

(A) 1 Maart—29 Maart

ROOSEVELT

(A) 15 Februari—15 Maart

(A) Één dag later van Le Havre - 2 dagen later van Southampton

SLECHTS ÉÉN KLAS BEDIENING

Iederen Vrijdag van Londen direct naar New York.

Om den anderen Vrijdag van Liverpool via Belfast naar Boston en N.Y.

UNITED STATES LINES KANTOREN:

ROTTERDAM:
Atlantic-Huis,
Westplein

PARIJS:
10 R.Auber

LONDEN:
7 Haymarket,
38 Leaden hall str.

HAMBURG:
Ferdinandstr. 68